

22 Μαρτίου, 1991

(ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές)

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσίων,

v.

ΑΝΔΡΕΑ ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ,

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5233).

Προσβολή δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας κατά παράβαση του άρθρου 14 (1) (α) και (β) του Περί του Δικαιώματος Πνευματικής Ιδιοκτησίας Νόμου 59/76.

5 Παραγωγή και πώληση βιντεοκασέττων — Κατά πόσο οι βιντεοκασέττες είναι έργα προστατεύσιμα από δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας — Άρθρο 3 του Νόμου 59/76.

Λέξεις και Φράσεις — Όρισμός "κινηματογραφικής ταινίας" σύμφωνα με το άρθρο 2 (1) του Νόμου 59/76 ενόψει των προνοιών του άρθρου 3.

10 Αντίστοιχη Αγγλική νομοθεσία — Άρθρο 13 (10) του Αγγλικού Copyright Act, 1956 — Όρισμός του όρου "κινηματογραφική ταινία" στο Αγγλικό Νομοθέτημα διαφέρει βασικά από εκείνο στο Νόμο 59/76.

15 Βιντεοταινίες — Δεν εμπίπτουν στον ορισμό της "κινηματογραφικής ταινίας" ώστε να προστατεύονται από τις πρόνοιες του Νόμου.

20 Ο κατηγορούμενος εκατηγορείτο ότι παρήγαγε προς πώληση 16 βιντεοκασέττες ενέχουσες προσβολή υφισταμένου δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων του παραπονουμένου, ότι πώλησε 5 αντίτυπα τέτοιων βιντεοκασέττων και ότι εξέθεσε εμπορικά άλλα 16 αντίτυπα.

25 Το Πρωτόδικο Δικαστήριο αθώωσε τον κατηγορούμενο απορρίπτοντας την υπόθεση για τον λόγον ότι οι βιντεοκασέττες, δεν εμπίπτουν στον ορισμό του όρου "κινηματογραφική ταινία" που δίδεται στο άρθρο 2 (1) του Νόμου και ως εκ τούτου δεν θεωρούνται προστατεύσιμη πνευματική ιδιοκτησία.

Σε έφεση του Γενικού Εισαγγελέα που βασιζόταν σε λανθασμένη εφαρμογή από το πρωτόδικο Δικαστήριο του νόμου στα πραγ-

ματικά γεγονότα της υπόθεσης και ότι το Δικαστήριο δεν έπρεπε να θεωρήσει ότι υπήρξε έλλειψη μαρτυρίας που να αποδεικνύει ότι οι βιντεοκασέτες περιέχονται στον ορισμό της "κινηματογραφικής ταινίας", το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο ορθά αποφάσισε ενόψει της έλλειψης μαρτυρίας ειδικου εμπειρογώμου που να επεξηγεί τη φύση και τα χαρακτηριστικά μιας βιντεοταινίας που θα βοηθούσε το Δικαστήριο να κρίνει αν εμπίπτει στον ορισμό της κινηματογραφικής ταινίας.

5

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς να αποφασίζεται τελικά αν μια βιντεοταινία είναι κινηματογραφική ταινία, ή όχι.

10

Η έφεση απορρίπτεται.

' Εφεση εναντίον αθωωτικής απόφασης.

Έφεση από τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας εναντίον της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρινακας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 8037/89) με την οποία ο κατηγορούμενος αθωώθηκε από τον Α.Ε.Δ. Ιωαννίδη σε τρεις κατηγορίες για προσβολή δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας κατά παράβαση του άρθρου 14(1)(α) και (β) του Περί Δικαιώματος Πνευματικής Ιδιοκτησίας Νόμου, 1976 (Νόμος 59/76).

15

20

A. Ευαγγέλου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον εφεσεύοντα.

A. Κλεάνθους, για τον εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ: Η απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τον κ. Π. Αρτέμη, Δ.

25

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Στην υπόθεση αυτή ο Γενικός Εισαγγελέας εφεσίβαλε την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρινακας, με την οποία ο κατηγορούμενος αθωώθηκε σε τρεις κατηγορίες για προσβολή δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας κατά παράβαση του άρθρου 14 (1)(α) και (β) του Περί του Δικαιώματος Πνευματικής Ιδιοκτησίας Νόμου, 59/76. Στις λεπτομέρειες αναφέρεται ότι ο κατηγορούμενος παρήγαγε προς πώληση 16 βιντεο-

30

κασέττες ενέχουσες προσβολή του επί έργων του Πέτρου Ηρακλέους υφιστάμενου δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, ότι πώλησε 5 αντίτυπα τέτοιων βιντεοκασέττων και ότι εξέθετε εμπορικά άλλα 16 αντίτυπα.

- 5 Το πρωτόδικο Δικαστήριο βρήκε με βάση τη μαρτυρία, πως πράγματι ο κατηγορούμενος είχε παραγάγει προς πώληση, είχε πωλήσει και είχε εκθέσει τις βιντεοκασέττες, όπως αναφέρεται στο κατηγορητήριο, (ευρήματα που δεν αμφισβητήθηκαν στην έφεση), και ότι τα μόνα θέματα τα
- 10 οποία αμφισβητήθηκαν και είχε να αποφασίσει ήταν κατά πόσο οι βιντεοκασέττες είναι έργα προστατεύσιμα από δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, σύμφωνα με το άρθρο 3 του Νόμου, ως επίσης και κατά πόσο το πρόσωπο που αναφέρεται ως παραπονούμενος ήταν εκείνο το οποίο
- 15 είχε το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας ή εάν το είχε η εμπορική εταιρεία του προσώπου αυτού.

- Ο πρωτόδικος Δικαστής ορθά παρατήρησε πως η μόνη περίπτωση για να είναι οι βιντεοκασέττες προστατεύσιμη πνευματική ιδιοκτησία θα ήταν αν καλύπτονταν από τον
- 20 ορισμό του όρου "κινηματογραφική ταινία", που δίδεται στο άρθρο 2(1) του Νόμου ενόψει των προνοιών του άρθρου 3, που καθορίζει τα προστατεύσιμα έργα. Εξετάζοντας το θέμα αυτό, το Δικαστήριο βρήκε πως δεν είχε τεθεί ενώπιον του η αναγκαία μαρτυρία και, συγκεκριμένα,
- 25 μαρτυρία εμπειρογνώμονα, αναφορικά με τη φύση και τα χαρακτηριστικά των βιντεοκασέττων, ώστε να μπορεί να κρίνει αν μια βιντεοκασέττα καλυπτόταν από τον όρο "κινηματογραφική ταινία", όπως καθορίζεται στο πιο πάνω άρθρο. Ως αποτέλεσμα του ευρήματος αυτού, το Δικαστήριο
- 30 κατέληξε στο συμπέρασμα πως δεν είχε αποδειχθεί ενώπιον του η φύση της βιντεοκασέττας ως κινηματογραφικής ταινίας και ως εκ τούτου απέρριψε την υπόθεση αθώνοντας τον κατηγορούμενο, χωρίς καθόλου να ασχοληθεί με το εάν ο τελευταίος ήταν το πρόσωπο που είχε το
- 35 δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας.

Ως λόγο πάνω στον οποίο βασίζεται η έφεση, ο Γενικός Εισαγγελέας αναφέρει ότι το Δικαστήριο, αθώνοντας

τον κατηγορούμενο, εφάρμοσε λανθασμένα το νόμο στα πραγματικά γεγονότα της υπόθεσης και ότι δεν θα έπρεπε να θεωρήσει ότι χρειαζόταν μαρτυρία που να αποδεικνύει ότι οι βιντεοκασέττες περιέχονται στον ορισμό της "κινηματογραφικής ταινίας", αλλά έπρεπε να καταλήξει στο εύρημα αυτό βάσει της ήδη ενώπιόν του μαρτυρίας και της ορθής ερμηνείας των σχετικών νομοθετικών διατάξεων.

5

Το άρθρο 14(1)(α) και (β) προνοεί ότι διαπράττει αδίκημα:

"Πάς όστις εν γνώσει - παράγει προς πώλησιν ή εκμίσθωσιν οιονδήποτε αντίτυπον ενέχον προσβολήν τού επί έργου τινός υφισταμένου δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή πωλεί, εκμισθοί, εκθέτει εμπορικώς ή προσφέρει προς πώλησιν ή εκμίσθωσιν, οιονδήποτε τοιούτον αντίτυπον."

10

15

Ο ορισμός του όρου "κινηματογραφική ταινία" που περιέχεται στο άρθρο 2(1) είναι ο πιά κάτω:

"Κινηματογραφική ταινία' σημαίνει την αρχικήν και σταθεράν συναρμολόγησιν αλληλουχίας οπτικών παραστάσεων δυναμένων να προβάλλωνται υπό μορφήν κινουμένης εικόνας και να αποτελούν το αντικείμενον αναπαραγωγής, περιλαμβάνει δε, την συνδεδεμένην προς την κινηματογραφικήν ταινίαν ηχητικήν αύλακα".

20

Στις αγορεύσεις τους οι ευπαίδευτοι συνήγοροι των δύο πλευρών αναφέρθηκαν στην αντίστοιχη Αγγλική νομοθεσία, καθώς και στα θέματα που προέκυψαν ως προς την ερμηνεία της. Ο ορισμός του όρου "κινηματογραφική ταινία" στο άρθρο 13(10) του Αγγλικού Copyright Act, 1956, είναι ο πιά κάτω:

25

"In this Act 'cinematograph fiim' means any sequence of visual images recorded on material of any description (whether translucent or not) so as to be capable, by the use of that material -

30

(a) of being shown as a moving picture, or

(b) of being recorded on other material (whether translucent or, not), by the use of which it can be so shown".

- 5 Όπως προκύπτει από τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον μας, (White Papers, Command 6732), ο ορισμός αυτός είχε προέλθει κατόπιν συνεννοήσεων με ειδικούς και ήταν η πρόθεση του νομοθέτη να συμπεριλαμβάνει και κάθε είδους οπτικογραφήσεις. Τα προβλήματα που προέ-
- 10 κυψαν αφορούσαν κυρίως το ερώτημα κατά πόσο ήταν η "αλληλουχία οπτικών παραστάσεων" (sequence of visual images) που καταγραφόταν (recorded). Παρόλο ότι, όπως αναφέρεται και στο σύγγραμμα Copinger and Skone James on Copyright, (1980), παρ.785, η ορθή άποψη θα ήταν ότι ο
- 15 ορισμός αυτός καλύπτει και οπτικογραφήσεις, εντούτοις θεωρήθηκε ορθό να τροποποιηθεί ο νόμος για να εξαλειφθεί κάθε αμφιβολία.

- Θα πρέπει εδώ να παρατηρήσουμε πως ο ορισμός στο πλιό πάνω Αγγλικό Νομοθέτημα διαφέρει βασικά απ' εκεί-
- 20 νο στο Νόμο 59/76. Μιά από τις διαφορές είναι ότι στην Αγγλική νομοθεσία η κινηματογραφική ταινία περιγράφεται ως "αλληλουχία οπτικών παραστάσεων που καταγράφονται σε υλικό οποιασδήποτε περιγραφής, (διαφανές ή όχι)" γεγονός που δίδει βάση στο επιχείρημα ότι και στην
- 25 οπτικογράφηση το τι καταγράφεται, ασχέτως του τρόπου που καταγράφεται, είναι αλληλουχία οπτικών εικόνων. Όμως στον ορισμό του δικού μας Νόμου, η "κινηματογραφική ταινία" ορίζεται απλά ως η "αρχική και σταθερά συναρμολόγησις αλληλουχίας οπτικών παραστάσεων". Μιά
- 30 άλλη διαφορά είναι ότι, ενώ στον Αγγλικό Νόμο η αλληλουχία των οπτικών αυτών παραστάσεων πρέπει να μπορεί να "δείχεται" (shown) με μορφή κινούμενης εικόνας, στον Κυπριακό Νόμο οι οπτικές παραστάσεις πρέπει να μπορούν να "προβάλλονται" με μορφή κινούμενης εικό-
- 35 νας. (Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας). Έτσι, μπορεί βέβαια να υποστηριχθεί πως η λέξη "προβάλλονται" αναφέρεται αποκλειστικά στην παραδοσιακή "προβολή" (projec-

tion) κινηματογραφικής ταινίας σε οθόνη, όρος που δυνατόν να μην έχει εφαρμογή στην παρουσίαση οπτικογραφημένων παραστάσεων με μορφή κινούμενης εικόνας. Τέλος, η πρόνοια του δικού μας Νόμου, που αναφέρει ότι ο όρος "κινηματογραφική ταινία" περιλαμβάνει "την συνδεδεμένη προς την κινηματογραφική ταινιάν ηχητικήν αύλακα" φαίνεται να αναφέρεται σε χαρακτηριστικό στοιχείο της παραδοσιακής κινηματογραφικής ταινίας που δυνατό να μην υφίσταται στην περίπτωση βιντεοκασέτας.

Ετσι, είναι κατά τη γνώμη μας σαφές πως, οποιεσδήποτε αγγλικές θέσεις πάνω στο θέμα, δεν είναι δυνατό να ισχύουν αυτόματα και στην κυπριακή αντίστοιχη νομοθεσία, λόγω των διαφορών στις πρόνοιές της.

Οι πιο πάνω διαφορές, καθώς και ο χρόνος κατά τον οποίο ψηφίστηκε ο Νόμος 59/76, τείνουν μάλλον να υποστηρίξουν την άποψη πως ο νομοθέτης δεν είχε κατά νου στον ορισμό αυτό να συμπεριλάβει και βιντεοταινίες.

Καταλήγουμε έτσι στο συμπέρασμα πως, το πρωτόδικο Δικαστήριο, για να ήταν σε θέση να αποφασίσει κατά πόσο οι βιντεοταινίες εμπίπτουν στον ορισμό της "κινηματογραφικής ταινίας", θα έπρεπε να είχε ενώπιον του μαρτυρία ειδικού εμπειρογνώμονα που να επέξηγεί τη φύση και τα χαρακτηριστικά μιάς βιντεοταινίας. Τα θέματα που θα έκριναν την απόφαση είναι σαφώς τεχνικά και περίπλοκα, πραγματικά και όχι νομικά, και δεν θα μπορούσε το Δικαστήριο να γνωρίζει τις ιδιότητες βιντεοκασέτας χωρίς τέτοια μαρτυρία ειδικών, ώστε να αποφασίσει το εγερόμενο ερώτημα.

Κάτω από το φως των πιο πάνω, βρίσκουμε πως ο πρωτόδικος δικαστής ορθά αποφάσισε ότι δεν αποδείχθηκε ένα αναγκαίο για τις κατηγορίες στοιχείο, ότι δηλαδή οι βιντεοταινίες εμπίπτουν στον ορισμό της "κινηματογραφικής ταινίας", που ήταν ο μόνος τρόπος για να καλύπτονται από τις πρόνοιες του Νόμου που δημιουργεί τα αδικήματα. Ως εκ τούτου, και χωρίς να αποφασίζουμε τελικά αν μιά βιντεοταινία είναι "κινηματογραφική ταινία"

5 ή όχι, όπως καθορίζεται στο Νόμο, απορρίπτουμε την έφεση. Ενόψει των πιο πάνω θεωρούμε περιττό να ασχοληθούμε με το κατά πόσο είχε αποδειχθεί ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας του παραπονούμενου προσωπικά.

Έφεση απορρίπτεται.